

HUUB
OOSTERHUIS
Handgeschreven

*VERZAMELDE GEDICHTEN
1950-2020*

ten have

EERSTE JEUGD

AAN ZEE

Ik ben vier jaar. Mijn vader die de strandkar trekt.
Geluid van stemmen en van branding.
En ik daarin. Ik zie zijn rug, zijn handen,
de hoogte van de lucht. En ben bij alles.

HORIZON

Mijn moeder kende mij nog van geluiden
toen ik geboren werd. Die onweersdag
moge mij heugen, zij schonk mij de aarde
maar nog in eenzaamheid, als aan een blinde.

Hoe weinig is wat wij zijn –
daarom zoeken wij woorden te vinden,
ogen te vangen, handen te oogsten,
troostende liedekens werpen wij uit.

Ik zag al woorden gaan boven de horizon
toen ik een kind was, ik wilde groot maken
wat ik gehoord had, en kijk daar stond ik dan

boven op tafel, boven de spijzen uit,
zingende, roepende. Iedereen lachte maar,
en ook ikzelf wist niet wat het betekende.

DOORTOCHT

1.

Ik lig, ik ben vijf jaar
besmettelijk uitgestrekt
in een broeikas.

Een groot mooi meisje
komt en laaft mij
met lenteregen.

Een blauwe vlinder
een oeverzwaluw
wiekten mij wakker.

Dan stoeten vreemden
omspinnen bedwelmen
verlichten verduisteren mij.

Met zon en nevel word ik
opgeladen als een accu
voor het leven.

Woorden zwaluwenvluchten
krijgsende meeuwen –
vreemdelingen op doortocht.

2.

Ook schreef ik, voor in de kerken,
gezangen volgestouwd
met mijn onberedeneerbaar
godsverlangen.

En pamfletten
hoe de wereld moet:
geen mens meer een geknecht
vernederd wezen.

Zinderend van woede
weeën en geluk
kromp ineen of ontvouwde zich
mijn leven.

ROODVONKBEER

Wie komt daar aangeschreden
over het oneffen brede wolkenpad
dat ook de wind gaat,
kroon van spiegels op zijn kop?

Beer van toen ik vijf was,
roodvonk had.
Die zo'n goed vriendje was
en toch geen naam had.
Ik hield zes weken zijn poot vast.

Toen het over was, werden
de muren van onze bruidskamer
met broodkorsten afgedaan,
en moest hij in kokend
water ontsmet.

Zijn kaalgeknuffelde vel
in een pan op het vuur.
Zijn binnenste van zaagsel
in de vuilnisbak op straat gezet.

Leeg kreeg ik hem die avond
terug in bed.
Wrijvend met mijn neus tussen zijn ogen
vond ik zijn luchtje niet –
harder, genezener, schoner
was hij dan ik was.

Ik zette hem overboord
en met mijn blote voeten
tintelend op koud zeil
schopte ik hem in een hoek.

Daar lag je die nacht,
arm vod,
mijn beer en mijn god.

En nu dan stap je
als een lichtstraal door mijn raam,
neemt plaats op de punt van mijn pen
die gek genoeg onbezwaard
het hele verhaal vertelt.

Benieuwd volg je de letters
zonder commentaar.

AAN MIJN MOEDER

‘Keizerin Eugenie's pantoffeltje
heeft Frankrijk geregeerd.’

Gevleugeld woord in de mond van mijn vader.
En u keek bestraffend parmantig.

Wat kan hem bewogen hebben
u met een keizerin te vergelijken?

Hij bewonderde u. Hij gromde, deed ‘narrig’ –
zo noemde u dat in navolging van zijn moeder.

Zou ik hem één seconde hebben willen
doden om u te bezitten?

Ik herinner me al vroeg gezien te hebben
dat u onbezikbaar was.

Uw aanblik vervoerde mij. U leerde mij zingen.
Ik noemde u de oorzaak van onze blijdschap.

U weefde uw eigen kleren
en sleepte ons de oorlog door.

Zoals u mij achter uw zegewagen, uw
zwangere buik aansleepte naar de bewaarschool

een pannetje in uw vrije hand, u zou
mijn weerstand breken, ik zou uw eten eten.

Soms, te vroeg wakker, begaf ik mij in
uw stikdonkere slaapkamer,

tastte uw gekromde lichaam
en ging weer, onverrichter zake.

Maar wilde graag mezelf bewijzen
dat ik niet enkel niet onwaardig was

maar aardig, ook begerlijk,
heerlijk zelfs (maar dat kwam pas veel later).

Daar moest ik voor de straat op: eerst staan
loeren voor etalages naar blote poppen

toen van zwarthandelaren in de Pijp
sigaretten kopen, die in portieken snel

inhaleren, dan slenterend grote meisjes
nastaren, en achter ze aan –

ik zweette mijn kleren uit van het
inhalen, 'hoe heet je', waagde me

in schemerig naar goedkoop vet
stinkende trapportalen

fietste langs rooie ramen –
wat waren vrouwen groot toen

veel groter dan bloot.

MOEDERZIEL

Ik zie je in de armen van je vader
hij met preutse blik
jij met een strik op je verborgen borst.

Ik zie je streng staan voor het raam
terwijl ik op een stoeprand zit
mijn benen wijd.

Ik droom je op de zee van Wijk aan Zee
naakt in een omgekeerde hoed
godzalig lachend.

‘Je denkt het is niet gebeurd,
niet met mij,
ik was het niet,
iemand was het,
hoe en wanneer werd het ik.’

www.uitgeverijtenhave.nl

9 789025 908881